

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

VII

Σαν ζέ λὲ ντάμ! . Τί θύμωδες,
ἀν ἄλλαξα τὴ ντάμα
καὶ κρέμασες τὰ μούτρα σου
κ' ἀρχινῶδες τὸ κάρμ;

Σαν ζέ λὲ ντάμ! — Δίγες στὴν γὰρ
πε νὸ μὲ μὰ καὶ μ' ἄλλη
καὶ στὴ στεγὰ, ζυλιδάκο,
δυσὸς σου θάμει πάλι!

VIII

Μέσ' στὸ χιρὸ σὺς εἶδα
ντυμένη σὺν τὴν Αἰδα
κ' εἰθὺς θυμήθηκα

Τὴν Αἰδα καὶ τὸν Δία
καὶ Κίρκος σὰς, κυρία,
νάμουν εὐχάθηκα.

IX

Ἀποκρὴ ἄνε ἀγάπη μου
φιλάργου. — στοχαζόν! —
καὶ νάποκρέψω ἀνε με
τὰ φλογερὰ λιλιά σου.

Αἴθριον ποὺν' ἀρακοσθὴ
λιλιά δὲν σοὶ γυρεῖω
μὰ μὲ τίς ματρες σου ἐλπὸς
ἀρχίζω καὶ νυστεῖω.

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΙΜΗΡΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΝΑΤΙ ΝΕΡΟ

Τὸν λόγον τὸν ἔχει ἕνας φίλος μου. Ἐγὼ δὲ χρη-
σιμεύω ὡς ὁποῖος φωνάζεις τοῖς, Ἀκουσε λοιπὸν,
φιλάργε Νουμά, τί συμβαίνει.

Ὁ φίλος μου ἔχει δύο τρεῖς γαστρούλες εἰς τὸ
μπαλκόνι του καὶ προχθὲς τὸ βράδυ βράδυ ἐπῆρε
ἕνα κανάτι νερό καὶ βγήκε διὰ νὰ τὰς ποτίσῃ.

Ἐκοίταξε καλὰ πρῶτα ὁ ἄνθρωπος. Ὑψὲς εἰς τὸν
δρόμον δὲν εἶναι. Κανείς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλ-
κόνι του δὲν ἐπερνᾷ.

Ἐχρυσὸ τὸ νερό, ἐπὶ τὴν γαστρίαν καὶ πῆρε
ἐπειτα τὴν καρέκλα του κ' ἐκάθισε εἰς τὸ μπαλκόνι
διὰ νὰπολάτῃ καὶ αὐτὸς, ἐπειδὴ ἔχει τὸ ἐλάττω-
μα νὰ εἶνε καὶ ὀλίγον πομπῆς, τὰ ὅλα χρώματα
τῆς δόσεως καὶ τῆς ὀρυκτοῦς γειτονοποῦντες του,
αἱ ὅσαι ἀνέτελλαν τὴν ὄραν ἐκείνην εἰς τὰ μπαλ-
κόνια των.

Αἴθριος . . .

✱

Ἐδὼ ἀλλάσει ἡ σκηνὴ γὰρ ἴα.

ΠΕΡΑΔΕΜΕΝΑ ΚΑΡΥΒΑΔΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΒΙΖΑΒΙ

Ὁ δυστυχὴς φίλος μου ἤρχισεν οὕτω τὴν ἀφῆρησιν
τοῦ προχθονίου μαρτύριου του :

— Τὸ ὄραϊον ἡμῶν μου ἀφοῦ μοῦ ἐπέβλεπε τὴν πρῶ-
την Κυριακὴν τῶν Ἀποκριῶν τὸ μαρτύριον τῆς γυάλας καὶ
τὴν δευτέραν Κυριακὴν τὸ μαρτύριον τῆς ὀρθοστασίας ἐν
τῇ ἰδίᾳ Σταδίῳ, ἤθελον τὴν τρίτην, τὴν καὶ τελευταίαν,
νὰ ἀισθανθῇ τὰς συγκινήσεις τῆς ἀρκατοδρομίας.

Καὶ δι' αὐτὸ τὸ πρῶτον μὲν ἔνοιξα τὰ μάτια μου, κα-
τόπιν θελητικωτάτου ὀνείρου τὸ ὅποιον περιστρέφεται εἰς
ἐληθῆ κατὰ κλυτὸν ὁ ὅποιος κατέπνιξε τὰς Ἀθῆνας καὶ
τὴν . . . γυναικὶ μου, καὶ συνεπὶς ἐμαρτυρεῖται τὰς Ἀπό-
κριας. Ἐλθετε ἀπὸ τὰ μελιστὰς γαίης τῆς τῆς ἐξῆς δι-
αρχῆς :

— Σήμερα θὰ πᾶμε α' ἀμάξι! . . .

Μ' ἀμάξι; ἐρώνηξ ἐντρομος. Καὶ μοῦ τὸ λὲς τὴν
τελευταίαν στιγμὴν :

— Καὶ ἀπὸ πότε θέλεις νὰ σοῦ τὸ πῶ; Ἀπὸ πέρσι;

Ἐνθυμεῖται βεβαίως τοὺς περιφθήμες καραβινι-
ρους εἰς τοὺς «Ληστής» τοῦ Ὀφφενπαχ. Τρεῖς συν-
άδελφοί των—ἀστυφύλακες ὅμως Ἀθηναῖοι αὐτὴν
τὴν φορὰν—ὥπλισμέν . . . μὲ τὰ κράνη καὶ μὲ τὰ
λευκά των χειρόκτια, ἐρχονται καὶ παρατάσσονται
ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι του.

Καὶ διαμειβεταὶ ὁ ἐξῆς χαριτωμένος διάλογος
μεταξὺ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, καὶ τοῦ φίλου μου,
ἀπὸ τοῦ ἐξώστου του—διάλογος ὁ ὁποῖος ἐξεντελί-
ζει τὸν περιφθήμεν διάλογον τοῦ ἐξώστου τοῦ «Πο-
μαῖον καὶ τῆς Ἰουλιέττας» καὶ τὸν διάλογον τοῦ
ἐξώστου τοῦ «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ».

Οἱ ἀστυφύλακες. — Κύριε! . . .
Ὁ φίλος μου. — Στάς διαταγὰς σας!
Οἱ ἀστυφύλακες ἐν χορῷ. — Κύριε, ἀπαγορεύεται
νὰ ποτίζετε τὰ λουλούδια σας!
Ὁ φίλος μου ἀπορῶν. — Καὶ γιατί, παρακαλῶ;
Οἱ ἀστυφύλακες, ὡς ἄνω. — Διότι ἂν ἐπερνᾷς
κανεῖς ἀπὸ κάτω θὰ τὸν ἐδρέχατε.
Ὁ φίλος μου. — Δὲν ἐπέρασεν ὅμως κανεὶς!
Οἱ ἀστυφύλακες, ἐπιμένοντες. — Μὰ ἂν ἐπερ-
νοῦσε! . . .

✱

Συνέχεια τοῦ διαλόγου, μὲ τὴν οἰδιώδη ὁμῶς
διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ ἀστυφύλα-
κες νάπειθόνουν παρατηρήσεις, ἀρχίζει ὁ φίλος μου
νὰ τοῖς ψάλλῃ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Ὁ φίλος μου. — Κύριοι!
Οἱ ἀστυφύλακες. — Στάς διαταγὰς σας!
Ὁ φίλος μου. (Ὁ ὁποῖος ἔχει σιωπῶν ἡδὴ ἀπὸ
τὴν καρέκλαν του κ' ἔχει λάβει στάσιν ἐπιμπαλκο-
νίου οἰκτοῦ).

— Προχθὲς ἀκόμη τὴν νύκτα ἀπαγυμνώθη ἕνα
χρυσόχοριον εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου!

— Τὸ γινώσκωμεν!

— Δὲν ἀμφισβᾶλλω! Ἄν οἱ οἱ τρεῖς ὄρουροι
τῆς τάξεως, εὐρίσκεισθε εἰς τὰς θέσεις σας θὰ ἐλη-
στεῖτο τὸ χρυσόχοριον αὐτό;

Οἱ τρεῖς ἀστυφύλακες συνεκκέθησαν πρὸς στιγ-
μὴν, κατόπιν δὲ ἀπάντησαν ἐν χορῷ :

— Μὰ ἂν εὐρισκόμεθα! . . .
Καὶ ἡ ἀνταία κατέπεσε.

✱

Ὁ φίλος μου ἐπέμενε νὰ βγάλλῃ καὶ συμπέρα-
σμα ἀπὸ τὴν ἀνευρεσίαν αὐτὴν. Μοι εἶπε λοιπὸν :
— Ὅλ' ἡ δόξα τῆς Ἀρχῆς στηρίζεται εἰς ἕνα
ὑποθετικὸν σύνδεσμον, ὁ ὁποῖος ἔχει προληπτικὴν
ἀξίαν.

Ἄν ἐπερνᾷς κανεὶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλ-
κόνι μου, τὴν ὄραν τοῦ ἐπὶ τῆς γαστροῦς μου,
θὰ τὸν ἐδρέχα, συνεπὶς ἡ πράξις μου θὰ ἦτο κο-
λάσιμος.

Ἡ ἐξουσία λοιπὸν, διὰ τῶν τριῶν χειροκτιοφῶ-
ρων ἀνταποδοσίαν τῆς, ἐξῆλθε νὰ προλάβῃ τὴν
κολάσημον πράξιν.

Ἄν ἡ ἐξουσία εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν τῆς, δὲν
θὰ ἐληστεῖτο τὸ χρυσόχοριον Κωνσταντάρ.

Τὸ ἂν λοιπὸν παρουσιάζεται εἰς τὴν Ἀστυνομί-
κην δόξαν διυπρόσθιν ὡς ἄλλος Ἰανός—καὶ συγ-
γνώμην διὰ τὸ λογοπαίγνιον.

Γεννᾶται τώρα ἡ ἐρώτησις :

— Μεταξὺ τῶν δύο ἂν, τοῦ ἂν τοῦ μπαλκονίου
μου καὶ τοῦ ἂν τοῦ χρυσοχορίου Κωνσταντάρ.

— Τὸ μὴ χεῖρον! ἀπάντησα εἰς τὸν φίλον μου
καὶ ἐξέλεξα τὸ πρῶτον ἂν.

Ἐλπίζω, ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκλογὴν θὰ κάμουν καὶ
οἱ ἀναγνώσται τοῦ ἀγαπητοῦ «Νουμά» ἐκτὸς ἂν πα-

ραδέχονται ὅτι ἡ Ἀστυνομία μας ἔμπορεῖ νὰ δι-
καλολογῇ ἀξιόλογα τὴν ὑπαρξίν της φροντίζουσα
μόνον διὰ τὸ πρῶτον ἂν καὶ ἀδικηοῦσα καθόλο-
κληρίαν διὰ τὸ δεύτερον.

ΣΟΛΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΤΙΑΛΙΑΣ

ΟΙ ΚΑΒΟΙ

Καρὰ βία εἶνε ποῦ σκίζουσε παντοτεινὰ ἕνα κύμα
Μὲ τὰ πολυσημονίκα ναυτοπούλα ἑστὰ ξένα
Οἱ κάβοι! σὺν πλεούμενῃ, ποῦ ἀντήνεμα εἶτε πρῶτα
Τῆς λησμονίας οἱ Νέφυροι κρατοῦν μακροχρόνιαν.

Κ' εἶνε ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φιλῆες καὶ ἀφροδισμένοι βράχοι
Ὁμορφονοὶ ποῦ ἐγέρασαν κ' ἀκίνητοι ἐστὶν ἄκρη
Τῆς κουραστικῆς, μερνοῦχης, στέκοντες ἑκεῖ, μόνχοι,
Χόνοντες, τὸρξ ἀνόμελα, τῆς μοναξιάς τὰ δάκρυα!

Καὶ τὰ κατέρχεται οἱ ἔλατοι, ποῦ ὁ βράχος ξανκινώνει;
Τὰ ὀλάνοιγτά του ἀρμενα διακρίνοντες οἱ χρόνοι
Στὸ κύμα ἄρρος πὺν ἔρριξεν κ' ἐσχόρεταν οἱ Ἀνέμοι.

Μὰ Περγιαλίτες, ποῦ περνοῦν, καὶ κελκιδὸν θλιμμένῃ,
Οἱ Νέες, ποῦ ἡ ἐρημὴ των καρδίας ὡς πεθαμένη τρέμει,
Τόρξ φυγὰς, μὴν ἐγιναν πουλάκια ἀρμενισμένῃ.

Η ΣΠΗΛΙΑ

Σκεπὴ ἑστὸ ἔρημο ἀκρογίλι:
Καλύβη πείρινη ἡ σπηλιὰ
Δὲν ἔχει θύρα ἡ Πέγνη βάλει:
Κ' εἶνε ἡ κρυφὰ, θροεῖς, φωλιά,

Ποῦ οἱ φτερωμένες μὲς ἐλπίδες,
Παιδιὰ τῆς θύρας μὲς πνοῆς,
Φωλιάζουσι μὲ τις νυχτερίδες
Στὸ ἔρημο ἀκρογίλι τῆς Ζωῆς.

Σπέττες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλ-
λιτεχνικὸν περιοδικὸν

ἰδρυταὶ : Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησίᾳ Δρ. 10 Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
» ἐξάμηνος » 6 συνεργάζονται οἱ καλ-
» τριμηνος » 4 λύτεροι λόγι κ' ἐπι-
» » » » » στήμονες, ἰδικοὶ μας καὶ
» » » » » ξένοι.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :
Συνδρ. ἐτησίᾳ φρ. χρ. 18 Διεύθυνσις «Κριτικῆς» Ἀθήναι:
» ἐξάμηνος » 6 Δι. Κωνσταντίνου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθυνότερον τῶν
μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ρεῖ των μικρῶν, ἕνα δέμα μὲ ἀσπρόρροχον διὰ ν' ἀλλᾶξῃ
ἡ Χάμκω, καὶ δύο σακκούλες οκαδικίρας μὲ κομψοῖ διὰ
νὰ λῶθῃ ἡ οἰκογένεια μέρος εἰς τὸν χαρτοπολέμον.

Ἡ συνοδεία ἐσταμάτησεν εἰς τὰ Χουτεῖα.

— Ἀμαξί! πόσα θέλεις γιὰ ὅλο τ' ἀπόγευμα;

— Εἴκοσι δραχμῆς.

— Πολλά! εἶπεν ὁ σύζυγος.

— Ἀς περιμένωμεν, περσῆρησεν ἡ συμβίβη, θὰ φθι-
νήνουν ἀργότερα!

Μετὰ μίαν ὥραν.

— Ἀμαξί, πόσα θέλεις;

— Τριάντα δραχμῆς!

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἦτο ἡ τειρὰ τοῦ συζύγου νὰ παρα-
τηρήσῃ, ὅτι . . . θὰ φθινήνουν ἀργότερα!

Ἐπὶ τέλους παρουσιάσθη, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ, ἕνα
βιζαβί.

— Μπαίνουμέ σ' αὐτό;

— Μὴ δὲν εἶνε ντροπὴ;

— Δὲν εἶνε!

Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἀνέκει εἰς ἐμὲ, ἡ δευτέρα εἰς τὴν
σύζυγόν μου καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τοὺς τυράννους, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔσπευσαν σὲ βιζαβί καὶ συνηλθον διηκριπὴν μάχην
ποῖος θὰ καταλάβῃ τὴν παρὰ τὸν ἀμαξὶν τιμητικὴν θέσιν.

Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ πλῆστις ἐκλινεν, ὅπως πάλ-
ποτε, ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροτέρου, καὶ τὸ Μπελφονταῖν κατελή-
φθη ὑπὸ τοῦ πρώτου, τοῦ Τζαμερλάνου. Ὁ Βαγιαζίτ, μὲ